

مردان نیمکت

جان هر دمن از جام جهانی زنان تا جام جهانی مردان!

آرزو قنبری گروه ورزش
جان هر دمن، متولد سال ۱۹۷۵ دورهام انگلیس و به گفته خودش، فوتبال را با عشق به دیگو مارادونا شناخت و عاشق آن شد. او پس از تلاش بسیار بازیکن خوبی نشد اما توانست سرمربی موفقی شود.

عشق دیگو

«یازده ساله بودم... با پدرم فوتبال تماشا می کردیم. میزبان انگلیس بود و دیگو در تیم مقابل. ما از دقیقه اول برابر تیم مکزیک پیروز و قوی بودیم. من غرق شور و هیجان شده بودم... به خودم که آدمم صورتم غرق اشک بود!» هر دمن فوتبال را در یک آکادمی برزیلی شروع کرد و در برزیل فهمید که فوتبال یک هنر است. بعدها به انگلستان رفت و با آموزش های لازم در آکادمی فوتبال، تبدیل به یک مربی حرفه ای شد. او که تا چند سال قبل، تقریباً در بریتانیا و کانادا ناشناس بود با صعودی تاریخی به جام جهانی ۲۰۲۲، پس از ۳۶ سال نام خود را در تاریخ فوتبال کانادا ثبت کرد. حالا هر دمن با حضورش در قطر اولین مربی تاریخ است که هم در جام جهانی مردان و هم زنان مربیگری کرده است (۲۰۰۷ و ۲۰۱۱ با تیم ملی نیوزیلند و ۲۰۱۵ با کانادا).

او با تقویت تیم زنان و دریافت مدال های برنز المپیک و طلای بازی های پان آمریکن توانست در مدت چهار سال فوتبال زنان کانادا را به یک تیم فوق العاده تبدیل کند. این مربی، سال ۲۰۱۸ روی نیمکت تیم ملی مردان کانادا نشست. او مسیر دشواری را برای رسیدن به سطح کنونی پشت سر گذاشته است. هر دمن استاد دانشگاه رشته ژیمناستیک و همچنین مربی تربیت بدنی در رده های پایه باشگاه ساندرلند بود که کمی بعد به تیم زنان نیوزیلند رفت و در نهایت هدایت تیم زنان کانادا را برای هفت سال بر عهده گرفت.

مردان کانادا

هر دمن و مردان کانادا در گروه F کار آسانی در پیش ندارند و این با نا کامی آنها مقابل بلژیک و نسل طلایی با تجربه اش در قطر آغاز شد. با این که شاگردان هر دمن مقابل شیاطین سرخ هرگز یک تیم از پیش شکست خورده نبودند، تن به شکست یک بر صفر دادند تا تعیین سرنوشت شان به دو بازی بعدی کشیده شود. چالش اصلی جان هر دمن، مقابل ستارگان کرواسی، نایب قهرمان جام جهانی قبل و پس از آن مراکش است.

داستان برادران ویلیامز در تیم های اسپانیا و غنا

تحقق عینی یک «رویا»

روایی که محقق شد

این خانواده به تدریج در نزدیکی شهر پامپلونا مستقر شد و هشت سال بعد نیکو به دنیا آمد. با توجه به این که پدر خانواده مجبور بود در خارج از شهر کار کند، بیشتر مسئولیت نگهداری از نیکو به ایناکی سپرده شد. به همین دلیل پای نیکو هم مانند برادر بزرگترش به باشگاه های فوتبال باز شد. در سال ۲۰۱۳ ایناکی به اتلتیک بلبائو پیوست و در همان زمان هم نیکو ۱۱ ساله به عضویت جوانان این باشگاه در آمد. اولین بازی ایناکی ۹۰ دقیقه برای اتلتیک بازی کرد، سال ۲۰۱۴ بود که در همان سال به فینال کوپال ری هم رسید. او تا کنون دو بار با این تیم به قهرمانی در سوپر جام اسپانیا رسیده و حتی خود ایناکی زنده گل پیروزی بخش در فینال مقابل بارسا در سال ۲۰۲۱ بود. رویای خانواده ویلیامز زمانی کامل شد که فصل گذشته در بازی مقابل ایادولید، نیکو به عنوان بازیکن تعویضی وارد زمین شد. ۱۰ دقیقه بعد هم ایناکی وارد زمین شد تا دو برادر برای اولین بار کنار هم بازی کنند.

روی خوش زندگی

برادران ویلیامز به بازیکنان اصلی این فصل بلبائو تبدیل شده اند. نیکو به عنوان وینگر چپ و ایناکی در پست مهاجم نوک در تمامی ۱۲ بازی این فصل بازی کرده اند. در پیروزی مهم ۳ بر ۲ این تیم مقابل رایو والکانو، نیکو اولین گلش در لالیگا را به ثمر رساند. ایناکی اولین بازیکنی بود که برای شادی سمت برادرش رفت. او بعد از بازی حس و حالش را اینطور توصیف کرد: بسیار افتخار می کنیم از این که در کنار هم هستیم. حالا خوشحالیم که مادرمان از پیشرفت ما احساس رضایت می کند. در بازی هفته بعد مقابل آلمریا، نتیجه بهتر از این هم شد: ایناکی گل اول تیمش را روی پاس گل نیکو به ثمر رساند و روی گل دوم دقیقاً عکس این موضوع اتفاق افتاد. این دو برادر تا اینجای فصل روی هشت گل و چهار پاس گل تاثیر مستقیم داشته اند و همین مساله موجب شده اتلتیک بلبائو بهترین شروع در ۹ فصل گذشته را داشته باشد. در این شرایط و اوضاع حالا خانواده ویلیامز چشم انتظار درخشش پسرهای شان در دو تیم ملی مختلف در جام جهانی هستند.

حسین خلیلی گروه ورزش

حدود یک سال پیش مهمترین دلخوشی خانواده ویلیامز این بود که هر دو پسرشان در تیم اتلتیک بلبائو بازی می کنند و این که شاهد به ثمر نشستن تلاش هایشان بودند؛ اما شاید هیچ کدام از اعضای این خانواده تصور نمی کردند شاهد بازی هر دو پسرشان در جام جهانی قطر باشند، آن هم در دو تیم متفاوت. ایناکی، پسر بزرگتر از چند سال پیش تصمیم گرفت برای تیم ملی غنا بازی کند و همین چند شب پیش در خط حمله ستاره های سیاه مقابل پرتغال بازی کرد. نیکو ۲۰ ساله هم در لیست نهایی لوئیز انریکه در تیم ملی اسپانیا قرار گرفته و امیدوار است در بازی های بعدی لاروخا فرصت بازی کردن پیدا کند. اما اوضاع برای این خانواده به همین راحتی ها هم نبوده و برای رسیدن به این جایگاه مسیری سخت طی شده است.

یک راه طولانی

ماریا و فلیکس ویلیامز حدود چهار دهه پیش برای یافتن زندگی بهتر غنا را ترک کردند و بعد از پشت سر گذاشتن ۴۰۰۰ کیلومتر خود را به اسپانیا رساندند آنها بخشی از این مسیر را پشت کامیون های حمل بار و بخشی را با پای پیاده طی کردند. خودشان می گویند بعضی از روزها مجبور بودند در دمای ۴۰ تا ۵۰ درجه در شن های داغ پیاده بروند. همین مساله باعث شده تا پدر خانواده با گذشت این همه سال هنوز مشکلاتی در راه رفتن داشته باشد. آنها به محض رسیدن به منطقه مللیا در اسپانیا توسط نیروهای مرزی دستگیر شدند، اما چند روز بعد با گرفتن پناهندگی سیاسی توانستند خودشان را به بلبائو برسانند. ماریا در زمان این سفر سخت باردار بود و چند روز بعد از اسکان در بلبائو، ایناکی به دنیا آمد. خود «ایناکی» چند وقت پیش در مصاحبه با گاردین گفت: شنیدن این داستان ها از زبان والدین مان، ما را مصمم تر کرد که در این مسیر تلاش بیشتری انجام دهیم.

خانواده ویلیامز چشم انتظار درخشش پسرهایشان در دو تیم ملی مختلف در جام جهانی هستند؛ یکی در اسپانیا و دیگری در غنا